Ч. 208. Неділя 29 (16) вересня 1907. Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улица Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостввах на провинциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З краєвого сойму. — До ситуациї. — З Росиї. — Події в Марокку.

На четверговім засїданю краєвого сойму відчитано поставлені внесеня і інтерпеляциї. Внесеня поставили: Пос. Абрагамович і тов. в справі утвореня суду повітового в Яричеві, пос. Мариєвский і тов. в справі знесеня цла від перевозу жита і пшеницї з причини сегорічного неурожаю; пос. Швед і тов. в справі відписаня податку ґрунтового, зниженя цїн велїзничих від перевозу корму для товару і т. п. по причинї недороду в гірских околицях; пос. Мерунович і тов. в справі візваня ц. к. правительства до уложеня експльоатациї лїчничих жерел в Буркутї (пов. Косів) і уладженя лїпшої комунїкациї Буркуту з стациєю у Ворохтї, пос. З. Тарновский і тов. в справі утвореня середної школи в Тарнобжеґу, пос. Вуршт і тов. в справі будови нормально колїсної зелїзницї з Рахині через Долину-Струтин-Рожнїтів-Перегиньско-Небилів-Росільну-Старуню-Солотвину до Надвірної з відногою через Ясень до Анґелова, пос. Фрухтман і тов. в справі заложеня в Стрию висшої школи реальної і польскої жіночої семинариї, пос. Стояловский в справі будови зелїзницї з Яворжна до Мисловиць та в справі завізваня правительства, щоби оно поносило половину платнї народних учителїв, пос. Малаховский і тов. в справі уреґульованя опіки над убогими, калїками і невилїчимими, пос. о. Яворский в справі вибудованя перестанку зел. в Самборі-Передмістє, в справі будови мосту на Днїстрі в Спасї і лавок переходових через Стрий в Ластівках, пос. Старух і тов. в справі видатків, які вносять громади з причини виконуваня порученого круга дїланя.

При приступленю до дневного порядку забрав слово пос. Крамарчик, щоби умотивувати своє внесенє в справі введеня нової реформи виборчої до краєвого сойму. Внесенє пос. Крамарчика відослано до комісиї реформи виборчої.

Пос. К. Шпондер мотивує своє внесенє в справі зміни § 47 обовязуючого закона водного. Неуреґульовані ріки в Галичинї забирають тисячі морґів землї на свої корита особливо підчас повений. Коли таку землю забрану водою відзискає ся через реґуляцию рік, то она після 47-го параґрафу водного закона стає власностю ц. к. правительства, що є очевидною кривдою приватних властителїв. Ізза сего пропонує внескодавець, щоби правительство як найшвидше змінило сей 47 параґраф закона водного в тім напрямі, щоби простори землї добуті реґуляциєю рік вертали до первістних гіпотечних властителїв. Внесенє відослано до комісиї водної.

Пос. Сколишевский в довшій промові мотивує своє внесенє, щоби правительство для пошанованя 60-лїтної річницї цїсаря Франц Йосифа предложило до найвисшої санкциї закон, яким би уділено амнестиї войсковим винуватцям, які ізза еміґрациї не виповнили своїх войскових обовязків.

Внесенє пос. Сколишевского відослано до комісиї правничої.

Відтак відослано по умотивованях до комісиї господарскої: внесенє пос. Ганчаковского, щоби правительство подбало о законодатне забезпеченє убогим масам дерева на опал та на будову в тих околицях, де суть тільки лїси приватні, експльоатовані тілько для заграницї а також внесенє кс. Вількевича в справі заснованя складу дерева в Домброві.

З черги принято після справозданя комісиї адмінїстрацийної справозданя краєвого Видїлу в справі удїленя позичок з краєвих фондів для виховавчих заведень в Павликовицях (15.000 кор.) та в Місци пистовім (30.000 кор.). Порішено також після справозданя краєвого Видїлу закон про утворенє нової громади сьв. Йосиф із розпарцельованої табулярної посїлос-

---

ТОРГОВЕЦЬ ОГІРКІВ.

(З російского — Немировича-Данченка).

I.

Максим Коломянков, міщанин з Павловска, вороніжскої ґубернії, їздив від чотирох лїт кождої весни до катеринославскої ґубернії, винаймав у селян двайцять десятин і садив на них огірки. В сїм роцї взяв з собою і матір, бо єму самому тяжко було дати собі раду з наймитом. Максим мав хату з непаленої цегли, що складала ся з двох низьких комнаток з малими вікнами і великанськоі печи. Мати привезла з собою лїжко, колдру і кілька штук домашної посуди; поїхала тим радше з сином, що не мала нї одного свояка на сьвітї. Степ подобавсь їй, она цїлий день господарила, приладжувала полуденок і вечерю, наставляла самовар, уважала на наймита, аби він в неприсутности Максима не дармував, а вечером сїдала на лавку і тихо роздумувала над минувшиною. О яких двацять сяжень від хати перепливала степова річка. Єї майже не було видко, так густо заросла була високим шуваром, але декуди були ширші і глубокі місця, де пливали великі пречудні риби.

Вечером перед Петром і Павлом назбирав Максим тілько грубих, темнозелених огірків, кілько міг їх на поли найти, поклав їх в міхах на віз і поїхав з тим набором до віддаленого о трицять верств села на ярмарок.

Огірки продав дуже добре — бо по 1 рублю і 20 копійок за сотку — коли стрітив ся з двома землями вертаючими зі служби Божої, котрі робили в пацірни. Там богато пив, посварив ся з одним із своїх приятелїв, вийшов, відтак знов вернув, погодив ся, знов пив і так зробила ся вже четверта година, коли він вибрав ся в дорогу.

Спека лише що почала попускати. Максим гадав о тім, що мусить спішити ся, аби ще завчасу приїхати до дому на вечерю, бо мати ждала на него; але коли уїхав яких шість верств від села, постиг єго удар серця, він захитав ся, випустив поводи з рук і помер на місци на своїм возї. Але старий кінь з білою зьвіздою на чолї біг чвалом дальше, бо єго пяний пан виїздячи з коршми потягнув, єго добре кілька разів бичем по хребтї, вигукуючи при тім весело.

Дорога була дуже виїзджена і між колїями піднимали ся чорні, сухі купки землї, порослі тут і там низькою, припорошеною травою. Кінь зручно їх виминав, ступаючи то на право, то на лїво і не дав колесам вийти з колїї. З під єго копит здоймав ся сїро-жовтий порох, що творив поволи довгу, спершу вузку, відтак все ширшу смугу і осїдав за дорогою на низькій, ще зеленій, але вже околошеній і при коріню жовтій пшеницї.

В хвили, коли Максима постиг удар, похилив ся він наперед, скалїчив ся в бороду і груди о передну часть воза і упав знов горілиць. Єго плечі опирали ся тепер о зад воза, але голова упала на зад і звисала. Малі струї крови, змішані з піною, спливали з уст до чола, довге, русяве волосе злїпило ся від крови і поту, шапка упала на дно воза, а мішки, в котрих перше були огірки, лежали тепер звинені під плечима Коломянкова.

Простий деревляний віз, який він тамтого року купив за півдесята рублів в Павловску, туркотів дальше і кождий раз, коли колеса діткнули ся землї в тих місцях, де були на деревлянім ободї шпари, підкидало трупом до гори. На кождім закрутї дороги підскакувало колесо до гори, обкрутило ся, упадало знов на землю і сїпало віз на ново. Труп Максима зсував ся заєдно наперед, ноги найшли опору о передну часть воза і зігнули ся так, що одно колїно в широких, сїрих штанах зігнувши ся в острий каблук виставало, а друге похилило ся на бік, голова з бородою похилила ся на груди.

Дорога ішла попри малий горбок. Там дїлив ся гостинець на дві дороги, котрі за горбком збігали ся знов разом. Кінь біжучи наперед, поглянув на бік, немов би хотїв спитати, котрою дорогою велить єму єго пан їхати, але не чуючи поводів, пійшов тою, котра видала ся єму лекшою.

Чим раз більше ставав єго крок поволїйший.

Перед ним їхав тягаровий віз з кількома порожними татарскими візками. То селяни їхали в степ, аби там переночувати, а відтак завтра рано забрати скошене вже, але ще не згромаджене сїно.

Кінь дігнав їх і ішов за ними.

II.

Конї поганяв один селянин в першім візку, прочі спали. В послїднім був чотирнацятлїт-

ти Майдан середний. Справу петициї громади Гусаків що до утвореня нового суду і нового уряду податкового в тій місцевости передано краєвому Виділови до розглянени справозданя. Те саме заряджено що до петициї М. Просяновича і тов., які вимагають, щоби громади Підмихайлє розділити на дві окремі громади, польску і руску.

Відтак полагоджено на предложенє шкільної комісиї кілька петиций вдовиць по учителях і емерит. учительок в справах емеритальних і т. д. і приступлено до справи утвореня краєвої центральної каси для рільничих спілок. Референт пос. Скалковский предкладає іменем банкової комісиї приняти отсї внесеня: Високий сойм схоче ухвалити:

А. I. Сойм порішує утворити „краєву центральну касу для спілок рільничих у Львові" та поручує краєвому Виділови перевести всякі чинности задля як найшвидшого введеня в житє сего краєвого заведеня кредитового.

II. Капітал основний краєвої центральної каси означує сойм на 2 міліони корон.

III. На утворенє того капіталу основного призначує сойм цїлий фонд позичковий для „Спілок ощадности і позичок", утворений соймовою ухвалою з 16 марця 1899 а також уповновласнює сойм краєвий Видїл, щоби на рахунок дальших рат краєвої субвенциї, признаної соймовою ухвалою з 16 марта 1899 в річних квотах по 40.000 кор. на 50-лїтний протяг часу, затягнув позичку в такій висотї, яка є можлива при амортизацийній ратї 40.000 К і зложив цїлу валюту тої позички на рахунок основного капіталу центральної каси.

IV. Сойм приймає іменем краю ґваранцию за удїлений центральній касї задаток краєвого банку в такій висотї, яка буде потрібна, до того, щоби оборотовий фонд центральної каси виносив 2,000.000 К. Отсеї ґваранциї удїлює ся тілько на той час, коли основний капітал каси ад II. означений не буде в цїлости сплачений. Від того кредиту буде платити центральна каса о 1% низші від кождочасної процентової стопи векслевого ескonту.

V. Сойм приймає іменем краю ґваранцию до висоти 1 міліона кор. для низько опроцентованих вкладок удїлених центральній касї з фондів публичних, або через публичні інституциї кредитові. Порука така буде відносити ся лише до тих вкладок або позичок, до яких краєвий Видїл після нинїшної ухвали сойму своїї удїлить виразно поруки, коли для таких вкладок або пожичок вимагає ся після обовязуючих постанов краєвої ґваранциї.

VI. Краєва центральна каса для спілок рільничих з хвилею розпочатя своєї дїяльности перейме цїлий фонд позичковий для спілок щадничих і позичкових а іменно всї активи і пасиви, які виходять з відносин кредитових так згаданого фонду позичкового як і „збірного рахунку біжучого" зі спілками патронатскими і краєвим банком. Краєвий Видїл видасть в тій цїли всї потрібні зарядженя.

VII. Уповажнює ся краєвий Видїл до переведеня таких змін в ухваленім соймом проектї статуту центральної каси, які не нарушали би ухвал II ої і V-ої в справі краєвої ґваранциї, а були згідні з принципами і зарядженями, на яких опирала ся дотеперішна краєва акция для попираня розвитку рільничих спілок.

VIII. Сойм взиває ц. к. правительство, щоби для згаданої в I. ухвалї центральної каси признав а взглядно вистарав ся в законодатній дорозї полекші в належитостях, стемплях і податках, з яких користають союзні центральні каси для рільничих спілок, що опирають ся на законї з 9-го цьвітня 1873 В. з. д. ч. 70 а також торговельні спілки з обмеженою порукою, що опирають ся на законї з 6 марта 1906 р. В. з. д. ч. 58.

Резолюциї і цїлий статут краєвої центральної каси принято без дискусиї.

По принятю до відомости справозданє комісиї банкової про дїяльність банку краєвого в рр. 1905 і 1906 замкнув п. Маршалок краєвий засїданє, назначаючи слїдуюче на нинї рано. На дневнім порядку нинїшного засїданя стоїть справа ловецкого закона.

Віденьскі часописи доносять, що сесиї соймів краєвих будуть замкнені дня 8 жовтня, бо вже має бути постановленою річию, що парлямент буде скликаний на день 10 жовтня.

У Відни гостить тепер король Кароль румуньский. Є. В. Цїсар зложив онегди візиту королеви, а безпосередно по тім приймив король на авдиенциї п. Міністра справ заграничних бар. Еренталя. Рівночасно з королем Каролем прибув до Відня і російский міністер справ заграничних, Ізвольский та відбув з королем довшу нараду. Тим нарадам, котрі мали дотикати балканьских справ, приписують полїтичні круги велике значінє.

До дня 22 с. м. вислїд правиборів в Росиї був ось такий: Вибрано 3.448 повновластників а іменно: социал-демократів 106, социял-революціонерів 12, членів селяньского союза 1, радикалів 307, крайних радикалів 23, безпартийних лївих 13, трудовиків 4, кадетів 31, поступовців 82, польских народовців 434, умірених 441, октябристів 3, з партиї правного ладу 1, правих 429, безпартийних правих 38, монархістів 334, з союза російского народа 11, зовсїм безпартийних 931, незвістних 332. Так доносить петербургска Аґенция. Загально думають, що дума буде мати консервативно-реакцийну більшість і з тим кадети вже тепер числять ся.

Як доносить урядова депеша з Казабланки, майже всї племена піддали ся і приймили францускі услівя, з вимком шістьох племен, які не хотїли переговорювати ся. Крім поданих нами онегди услівий, які племена приймили, з'обовязали ся они крім того видати краєвим властям людий, котрі ще з оружием в руцї блукають по краю в цїли рабунку або війни. Власти краєві мають їх укарати вязницею і карою грошевою, а племена беруть на себе одвічальність за кождий случай нападу або розбою. Француска праса опозицийна невдоволена тими услівиями і каже, що Марокканцї їх не додержать.

ний хлопець, зі здоровим, широким, опаленим від сонця лицем. Лежав на плечах, руки заложив під голову, насунув шапку на очи задля охорони від сонця і приспівував собі якусь пісню.

Якийсь час цїлком не замічав, що за ним їхав тепер якийсь віз, але нараз перестав співати, зсунув шапку з очий і слухав. Відтак підняв ся і поглянув зачудований на коня з білою звіздою на чолї, на віз і на лежачого на нїм чоловіка.

— Тату, погляньте! — крикнув.

З другого візка підняло ся заспане лице старшого селянина. Хлопець крикнув до вітця, що за ними їде якась „бричка", в котрій лежить якийсь пяний в чоботах, але без шапки і хропить. Селянин вислухав его, позїхнув, почухав ся в голову і мовчки знов положив ся. Хлопець глядїв на коня, махнув на него рукою, так що кінь підкинув голову до гори, відтак поклав ся знов і почав на ново співати.

Так їхали ще версту. Кінь захропів і хлопець замовк та знов підняв ся. Звисаючий, поморщений писок коня з рідкою грубою шерстию під долїшною губою порушав ся зараз перед самим лицем хлопця, котрий силував ся доглянути поміж головою коня і дишлем лежачого на возї чоловіка; однако стояче до гори колїно закривало голову і якийсь час приглядав ся хлопець мовчки, як в наслїдок рухів воза тїло хитало ся на один або на другий бік.

— Гей! — крикнув він вкінци, а в его голосї дрожав дитинячий страх. — Гей, гей!

Крик прогомонів в степі.

Тепер оглянув ся хлопець — нїхто з їдучих перед ним селян не звертав на него уваги. Довкола була тишина, переривана лише скрипотом колїс, сонце як велика богряна куля заходило, на вебі не видко було нї найменшої хмарки, а цїлком в горі від одної сторони дороги до другої плив у воздусї рівно і поважно яструб.

Хлопець знов поклав ся, якийсь час наново роздав ся его спів... але вскорі знов затих. Хвильку ще полежав і наслухував, відтак підвів очи і побачив на ново біле пятно коня перед собою. Зірвав ся і задержав свої конї. Кінь Коломянкова також задержав ся. Хлопець злїз з візка і приступив до воза... Кінь віддихав так голосно, що здавало ся, немов би і віз і труп також віддихали.

— Гей, ви! — крикнув хлопець і торкнув Максима.

Труп захитав ся, голова перехилила ся на рамя і отверті, мертві очи поглянули на хлопця. Хлопець наляканий і зачудований стояв хвильку на місци, відтак тихо, цїлком тихо, немов би бояв ся кого збудити, вернув до свого візка і пігнав конї ґальопом за прочими возами, так немов би утїкав перед погонию страшного подорожного. Стоячи у візку, оглянув ся кілька разів, думаючи, що віз вже давно полишив ся позаду — але кінь біг скоро зараз за его візком.

Они дігнали прочі вози і їхали тепер кроком. Знов засопів кінь над самим ухом хлопця, що трохи успокоївши ся, знов поклав ся. Він хотїв навіть заспівати, але не міг добути голосу з себе, бо чим раз більше обіймало его почуваня страху, змішане з дїйстною ненавистию до того дивного сусїда. Здавало ся, немов би молоде житє чим раз більше обурювало ся против сусїдства смерти.

Вскорі замітив хлопець, що від дороги веде в бік стежка і губить ся в густім, жовтім ячмени. Він скочив і почав зі злостию бити бичем по голові коня, просто по білій звіздї на чолї, котра его найбільше лютила. Кінь скочив на бік, але хлопець не міг побороти свого гніву, скочив з воза на землю, упав, підняв ся знов і пігнав коня, все ще бючи его з цїлої сили, на стежку. Яких пятьдесять сяжень біг попри него, бив его і глядїв при тім зі страху на шкляні очи і ясне, злїплене волосє мерця. Вкінци задержав ся і тяжко дихаючи, червоний від змученя і гніву, глядїв довго за возом широко отвертими від страху очима. Віз підскакував по нерівній стежцї і кидав трупом на всї сторони; вкінци зник з очий і чути було лиш его туркіт. Тепер почав хлопець плакати, немов би ему хто що злого зробив, і побіг за своїми...

(Конець буде).

Новинки.

Львів, дня 28-го вересня 1907.

— **Відзначеня.** Є. В. Цїсар надав радникови Двора і віцепрезидентови краєвої Дирекциї скарбу у Львові, др. Емілеви Зубрицкому, з нагоди перенесеня его в стан спочинку командорский хрест ордеру Франц Йосифа з звіздою. — Бувший австрийский міністер Ігнатий Пленер одержав від Цїсаря титул барона.

— **Іменованє.** Є. В. Цїсар іменував приватного доцента на полїтехнїцї в Цїриху, Адама Маврiция, надзвичайним професором ботанїки і товарознавства на полїтехнїцї у Львові.

— **Перенесеня.** Мінїстер справедливости перенїс судових секретарів: Леона Тіґермана з Яблонова до Долини і Деодата Норсесовича з До-

лини до Яблонова. — П. Намістник переніс повітов. секретаря Ю. Пшестшельского зі Стрижова до Львова, призначуючи его до служби в Намістництві.

— **Нові повітові суди.** На основі розпорядженя міністерства справедливости виділено в окрузї окружного суду в Станиславові громади і двірскі обшари Грабівка, Ясень, Камінь, Красна, Лдзяни, Майдан, Небилів, Петранка, Прислуп, Рівня, Слобода небилівска, Слобода рівняньска, Сливки і Топільско з калуского суду і утворено з них окремий повітовий суд з осідком в Красній. Реченець отвореня буде поданий пізаїйше. Подібно в окрузї ряшівского окружного суду виділено з повітового суду в Низьку деякі громади і двірскі обшари та утворено в Руднику окремий повітовий суд.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителів і учительок народних шкіл перед іспитовою комісиею в Сокали розпічнуть ся дня 30 с. м.

— **Розширене двірця „Підзамче“.** Проєкт цілковитої перебудови і розширеня двірця Львів-Підзамче коштом около 1,800.000 К, зладжений львівскою дирекциею державних зелїзниць, є тепер предметом подрібних розслїдів в міністерстві зелїзниць. Щоби поки-що бодай трохи поліпшити невідрадні відносини на тій стациї (причиняють ся они до браку вагонів, бо на Підзамчу задержують їх богато і довго), управа зелїзниць постановила, независимо від проєкту розширеня двірця, додати тепер два нові шляхи, на що міністерство скарбу вже згодило ся. Роботи розпічнуть ся незабаром.

— **Смерть брата Отця Сьв.** З Авсолї під Мантуою доносять, що сими днями помер там рідний брат теперішного папи, Анджельо Сарто. Був він австрийским вояком тодї, коли Венеция належала до Австриї. Повернувши до рідного краю, Сарто вів дрібну торговлю, а в остатних часах займав скромний уряд на почтї в Авсолї.

— **Процес ізза носа.** Дня 24 с. м. відбула ся в Перемишли перед трибуналом тамошного карного суду розправа против служниці Ангелики Слоцівської, обжалованої о відкушене носа своїй пани. Стало ся се в той спосіб, що Слоцівська, на якийсь докір своеї пані, кинула ся на неї з кулаками, подрапала еї сильно, а відтак відкусила її конець носа. Відкушений ніс дав ся вправді зшити і зріс ся, але все таки лишив ся шрам, котрий пеганить ціле лице. Позаяк згадана служниця була вже 22 рази карана за подібні вибрики, суд засудив еї на $1^1/_2$ року тяжкої вязниці.

— **Як обчислити вартість овочевого дерева.** Збір дерева зіставляе ся з послїдних 3 лїт, бере ся пересічну скількість і відтягаесь 10% на кошти. Решту суми ділить ся через 3 а вислїд уважаесь за 4% провізию від капіталу, який представляе деревина. Пересічну з 5 послїдних зборів деревини множить ся через 12, а добуток представляе вартість дерева. Для дерев, що ще не родять, бере ся за підставу ціну купна, яка побільшуе ся що року о 75%. Від 10 року почавши уважае ся збір за підставу. Коли збори з дерева не дадуть ся означити, то приймае ся при зернистих деревах від 10—20 року пересічно річно по 50 кіл, від року 20—30 річно по 100 кіл., від 30—60 року річно по 250 кіл а від 60—80 року річно по 100 кіл.

— **Тов-о „Земля“** відбуло в середу в „Рус. Бесїдї“ І. Загальні збори, в присутности около 30 членів. Зборам проводив дир. Нагірний. Членами надзираючої ради вибрано: Николу Васильку, посла до держ. ради з Черновець, Григория Грозика, дир. Тов. урядн. і сьвящ., Романа Залозецкого, проф. політехніки, о. Омеляна Константиновича з Сянока, др. Теофіля Кормоша, адв. з Перемишля, Василя Нагірного, дир. „Нар. Торговлї“, др. Евг. Олесницкого, адв. зі Стрия, Івана Раставецкого, нотаря з Куликова, о. Юліяна Федусевича, конс. радника, о. Івана Чапельского, крилошанина, Льва Шевича, радника суду і Олексія Ярему, проф. гімназиї з Перемишля. Заступниками членів надзираючої ради вибрані: о. Йосиф Іванець, парох з Ременова, о. Яков Косоноцкий, парох з Подолець, Семен Кульчицкий, секретар скарбу, о. Остап Янів, проф. гімн. До ревізийної комісиї вибрано: Клима Воляньского, урядника „Днїстра“, Миколу Сіяка, рах. офіцияла Намісн. і Иосифа Максимовича, урядника „Днїстра“. Збори змінили в статутї висоту уділу, знижаючи его з 500 К на 200 К.

— **Велику ватагу злодїйску** удало ся прихопити львівскій поліциї а заразом викрити й великий склад крадених річий. В середу рано капраль поліциї Якубишин добачив на площи Бернардиньскій двох добре ему знаних злодіїв Краевского і Ленарта і арештував Краевского, а Ленарт втік. Але ще в ночи перед тим один з аґентів поліцийних видів Ленарта в шинку Файвля Вільнера при ул. Жовківскій ч. 40 і зараз здогадав ся, що злодій мусить якісь інтереси робити з шинкарем. Отже коли пізнїйше капраль Якубишин арештував Краевского, підозріне против Ленарта ще збільшило ся і остаточно удало ся его вислїдити і зловити. Ленарт признав ся тоді, що разом з Краевским обікрали в ночи з втірка на середу п. Чайковску при ул. Зиґмунтівскій, забравши їй всїляких дорогоцінних річий на 5000 кор. Краевский казав тоді Ленартови занести вкрадені річи до шинку Вільнера і тут побачив его аґент. Тодї ціла гурма аґентів під проводом комісаря п. Лукомского пішла до шинку Вільнера і зробили ревізию та знайшли великий склад всїляких крадених річий: множество золотих і срібних річий, годинників, ланцушків і т. и. річий.

Якраз підчас ревізиї надійшов тесть Вільнера, Йойна Ельмер, властитель кількох камениць і дому розпусти. Комісар казав зараз і у него зробити ревізию. Ельмер зразу не давав ся, але коли видів, що нічо не поможе, вийняв щось з кишенї і хотів незначно всунути зятеви в руку. То добачив комісар Лукомский і зараз відобрав. Показало ся, що у вузлику були дорогоцінні золоті і срібні річи, як: брошки з брилянтами, годинники, перстенї, поломані куверти із золотих годинників, спинки, шпильки до краваток, золоті ковтки з брилянтами і т. п. річи та 710 кор. готівкою. Ельмера і Вільнера зараз арештовано і зроблено ревізию в їх помешканю при ул. Замковій ч. 9. Аж тут у Ельмера знайдено справдешну копальню золота і срібла, головно в ліжку під постелию. Знайшли ся між иншими також і річи вкрадені у п. Чайковскої. То само показало ся й в помешканю Вільнера, де в ріжних місцях, а також і в мідяній бани із содової води знайдено множество дорогоцінних золотих і срібних річий, по найбільшій части вже поломаних, щоби їх можна тим лекше продати. Крім тих чотирох спільників злодїйскої ватаги арештувала поліция ще й нотованих злодіїв Алоїсия Шварца і Озию Лемперта.

Господарство, промисл і торговля.

— **Цїна збіжа у Львові дня** 27 вересня: Цїна в коронах за 50 кільо у Львові — Пшениця 11·50 до 11·70; жито 10·60 до 10·80; овес 6·90 до 7·10; ячмінь пашний 7·— до 7·50 ячмінь броварний 7·50 до 8·50; ріпак —·— до —·—; льнянка —·— до —·—; горох до варення 9·50 до 10·—; вика 0·— до 0·—; бобик 6·— до 6·20; гречка —·— до —·—; кукурудза стара —·— до —·—; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 65·— до 75·—; конюшина біла 45·— до 55·—; конюшина шведска 65·— до 75·—; тимотка —·— до —·—.

Телеграми.

Мадрид 28 вересня. З Маляґи доносять, що положенє там поліпшило ся; треба було опорожнити 2000 помешкань; 12.000 осіб єсть без даху.

Одеса 28 вересня. Оногди вечером на ул. Прохоровскій застрілено властителя дому Мошковича, котрий відмовив революціоністам 300 рублів. Мошкович був вже раз пострілений і тиждень тому вийшов був із шпиталю.

Майнигайм 28 вересня. Великий ки. Баденьский помер нині рано.

Танґер 28 вересня. Мулей Гафід іменував Раісулї'го пашою Танґеру.

Гонконґ 28 вересня. Підчас пожежі у Вухов, котру зовсїм згашено, настав вибух в складї нафти. Кажуть, що згинуло 100 осіб. В містї рабовано; анґлійского консуляту стереже залога анґлійскої канонїрки.

Шанґай 28 вересня. В місцевости Нанканґсуен (провінция Кіянґсі) вибухла ворохобня. В селї Яволїн убито кількох Хінців, християн і сьвященика. Спалено стацию місийну Лазаристів в Кангагу. Місіонарі втекли до Кіянґу і просили француского консуля телеґрафічно о поміч.

Задар 28 вересня. Сойм розпочав наради над внесенем пос. Мілича (Хорвата) против проволїканя порішеня справи язикової. Заступник правительства, радник Двору Томічич, в довшій бесїдї доказував, що правительство не проволїкае справи, лиш відповідно до ухвали сойму приступило до студий над управильненем справи язикової і ще сего року основи управильненя тої справи будуть предложені мужам довіря. Підчас бесїди Томічича панував неспокій, бесїдникови кілька разів перебивано. — Пос. Міличич доказув опісля, що по заведеню загального права голосованя всї привилеї язикові повинні щезнути, що в Далматиї, де живе 97 проц. Сербів і Хорватів, язики хорватский і сербский не повинні обмежати ся лиш до шкіл і кількох урядів, але повинні бути заведені у всїх без вимки урядах і на всїх полях адміністрациї. Пос. Вукотич (Серб) підписав внесенє Мілича.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1. мая 1907 — після часу середно европейского.

Примітка. Грубі числа означають поспішні поїзди; нічні поїзди означені звіздкою. Нічна пора числить ся від 6. години вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Приходять до Львова:

З Кракова: **8·40***, **2·31***, **8·55**, **1·30**, 5·50*, 7·25, 9·45, 5·25, 9·50*.
З Ряшева: 1·10.
З Підволочиск (голов. дворець): 7·20, 12·00, **2·16**, 5·40, 10·30*.
З Підволочиск (на Підзамче): 7·01, 11·40, **2·02**, 5·15, 10·12*.
З Черновець: **12·20***, 5·55*, 8·05, **2·25**, 3·55, 9·01*.
З Коломиї, Жидачева, Потутор: 10·05.
Зі Станиславова: 8·05.
З Рави і Сокаля: 7·10, 12·40.
З Яворова: 8·22, 5·00.
З Самбора: 8·00, 10·30, 1·55, 9·20*.
З Лавочного, Калуша, Борислава: 7·29, 11·50, 10·50*.
Зі Стрия, Тухлї: 3·51.
З Белзця: 4·50.

Відходять зі Львова:

До Кракова: **7·05***, **12·45***, 3·45*, **8·25**, 8·40, **2·45**, 6·15*, 7·20*, 11·00*.
До Ряшева: 4·05.
До Підволочиск (голов. дворець): 6·20, 10·45, **2·17**, 7·00*, 11·15*.
До Підволочиск (з Підзамча): 6·35, 11·03, **2·32**, 7·24*, 11·35*.
До Черновець: **2·51***, 6·10, 9·20, **1·55**, 10·40*,
До Стрия, Дрогобича, Борислава: 11·30*.
До Рави, Сокаля: 6·12, 7·10*.
До Яворова: 6·58, 6·30*.
До Самбора: 6·00, 9·05, 4·30, 10·51*.
До Коломиї і Жидачева: 2·35.
До Перемишля, Хирова: 4·05.
До Лавочного, Калуша, Дрогобича: 7·30, 2·26, 6·25*.
До Белзця: 11·05.
До Станиславова, Чорткова, Гусятина: 5·50.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).